

המביא פרק רביעי ביצה

לג.

עין משפט גר מצוה

בג א מ"י פ"ד מהל'
י"ט הל' טו ע"ש
א"ח כ"י תקפ ספ"א וס"י
שני ע"פ ו'
ב"ד ב מ"י ע"ש פ"ד הל"ג
טו"ש ע"ש כ"י תקפ
פ"ג כה"כ'
ב"ד ב מ"י פ"ד שם הלכה
ז' ע"ש
א"ח כ"י תקפ ספ"א וס"י
שני ע"פ ו'
ב"ד ב מ"י פ"ד שם הלכה
ז' ע"ש
א"ח כ"י תקפ ספ"א וס"י
שני ע"פ ו'

כגון מטה שלנו שאין לה מחלות אלא שיש לה מחלות אך מימה
לאמר בשבת (דף קל"ט): הלא פרוגתא (אפלטנא) דכונה (א) אסירא והתם
המחלות היו עשויות ככר וי"ל דשאני התם הואיל ורמז הטובא
יומר מדאי נעשה כהלא פרש"י דרבי יהודה דהכא ק"ל כרבי יהודה

וכן ביעתא. ביצים נסות הנמוגות ע"פ כלי חלול כעין ערפ"ד
או ביה אסכנא אין מושיבין את הכלי מחלה ואח"כ יסדר עליו
אלה יאחזו בידו יושיב הביצה עליו ואח"כ יושב הכלי על הנחלים
שמושיבין על ב' חציות לא

דאוקר מוקפה ודבר שאין ממתיין
אכל אכן ק"ל כ"ר"ש ודבר שאין
ממתיין מותר דוחק הוא לומר דאין
הני מילתא דלא כ"ר"ש אלא גראה
לומר דאפילו ר"ש מודה דהוא הכל
אקור דהא דא"ר שמעון דבר שאין
ממתיין מותר היינו כגון עשושה
דבר שאין ממתיין וישנו הכל
ממתיין לעשות מה שהוא עושה:
והלכתא יבשתא שרי רביבא
אכור.

וכן ביעתא יוכן קדרה וכן פוריא וכן תביתא
ואין סומכין את הקדרה בבקעת וכן ברלת
ברלת ס"ד אלא אימא וכן הדלת: תנו רבנן
אין סומכין את הקדרה בבקעת וכן הרלת
לפי שכל שאין ענינים אלא להסקה ורוב
שמעון שרוא ואין מנהיגין את הבהמה במקל
ביו"ט ור' אלעזר בר' שמעון מתיר לימא
ר' אלעזר בר' שמעון כאבודה סבירא ליה
דלית ליה מוקצה לא בהא אפילו ר' שמעון
מודה משום ד'דמחוי כמאן דאזיל להנגא:
חורא רב נחמן אסר ורב ששת שרי ברביבא
כולי עלמא לא פליגי דאסור כי פליגי
ביבשתא מאן אסר אמר לך דאין נתנו
עצים אלא להסקה ומאן דשרי אמר לך
מה לי לצלות בו מה לי לצלות בגחלתו
איכא דאמרי ביבשתא כולי עלמא לא פליגי
דשרי כי פליגי ברביבא מאן אסר דלא
חוי להסקה ומאן דשרי אמר לך הא
חוי להיסק גדול והלכתא יבשתא שרי
רביבא אסור ד'דרש רבא יאשה לא תכנס
לדיר העצים לטוול מהן אור ואוד שנשבר
אסור להסיקו ביו"ט ד'לפי שמוסיקין בכלים
ואין מסיקין בשברי כלים למימרא ד'דרבא
כר' יהודה סבירא ליה דאית ליה מוקצה
והא אמר ר' רבא רבא רבא רבא רבא רבא רבא
אוואו ושדי מעיה לשונרא התם ביון דמסרחי
מאתמול דעתיה עליה: **מתני' ר' אליעזר**
אומר ד'נוטל אדם קיסם משלפניו לחצוין
בו שיניו ומגבב מן החצר ומדליק שכל
מה שבחצר מוכן הוא והכמים אומרים ימגבב
משלפניו ומדליק אין מוציאין את האור לא מן
העצים ולא מן האבנים ולא מן (ה) העפר ולא
מן הרעפים ולא מן המים ואין מבלטין את
הרעפים לצלות בהן: **גמ' אמר רב יהודה**
אוכלי

הגהות הב"ח

(א) במשנה ולא מן העפר
ולא מן המים כ"ל וחיוב
בין מן העצים נמחק:
(ב) דה"ל ד"ה וחיוב ס"י
למזן שני אף על פי כ"ל
וימח מחמתו נמחק:
(ג) דה"ל ד"ה מלחמא וחיוב
היא סמוכה אפלטנא פתיה
שרי אכילה כובא
במ"א והתם:

גליון הש"ס

תרגו ו'א מן הרעפים:
כ"ר"ף ור"ש'א לתא ועין
מ"ר"ט: תוס' ד"ה ד"ה
כ"י דרחה ולא לומר עין
מהר"א ועין מלחמא
מהר"ש'ס מ"א ס"י י"ד:

לענין רש"י

ט"פ"ר (ט"פ"ר)
חצובה (כפלה שלוש
הגליון)
[פוסט] שפור לחמית
גחלים בורגין
[פוסט] לחצוין את
שניו לומר רש"י
[לומר] לחצוין את
[אמר] בעצם אפלטנא
טיילויש [טיילויש]
רעפים

מוקף רש"י

משמקין בכלים ביו"ט
שדי רחין לטולטל
יעלעלע יתוס לתוך האור
(שבת כ"ד): ואין מסיקין
בשברי כלים: דהיינו לכו
מוקפין ולא מן לטולטל
(שם א'): בשברי לים
ששברו בו כיום דהיינו לכו
טולטל וכן כ"ה
דמחש לא חוי לטולטל ואי
השת דחוי להסקה אמול
לא לכו קיימא: וע"ד
כ"ה: טיילוי בר ארוא.
כיום טוב, ושדי מעיה
לשונרא. אלא מלעלע
לכו משום שונרא וע"ד
דהשת לא חוי לטולטל
דלא חורא ארעא למיכלא
כיום טוב וחיוב מחמתו
לכוס הוא קיימא שבת
כ"ה: כיון דמסרחי.
משיא ח' מלעלע ליה עד
אורחא מאתמול דעתיה
עליוהי. לשונרא. וכן
השתמח מן מוכן לזהמה
היה (שם ק"ה): נוטל
אדם קיסם משלפניו.
קמין המעלעל על גבי
קרקע ולא למתיין מוקפין
נינהו (שם כ"ה): לחצוין
בו שיניו. לטולטל הכר
כין השיעם והלכות
כיימס: (שם) וכן ודחוי.

הלכתא אקבע אליבא דמאן דאית

ליה מוקפה ולא נתנו עצים אלא
להסקה אכל אלו דקו"ל כ"ר"ש שרי
אפי' חורא רביבא דוחק הוא לומר
ד"ר"ש פליגי מדאי דפסיק הש"ס וי"ל
דאפילו לר"ש דנהי דאית ליה שנתנו
עצים שלא להסקה היינו כגון הרואו
להסקה אכל רביבא אין רחמיין להסקה:
דרש רבא וכו' פירש רש"י
דכ"ר יהודה ס"ל וע"כ לא
תכנס לטוול יודע דלא נתנו עצים
אלא להסקה ו דוחק הוא לומר
דהש"ס קיימא דלא להלכתא אלא
ודאי דאפילו ר' שמעון מודה דאסור
משום דהוי חקוניי מנח:

ושדי מעיה יבשתא. פירש"י
דלרבי יהודה היה אסור
לטולטל ליתן לחמול דמאתמול מוכן
לאדם היה ולא לבלעו ור"י יהודה
דאס לא היתה נבלה מעי"ט אסור
ליתן לבלעו וגם אלו רואי ליתן
לאדם לפי שאין דרך בני אדם לבלעו
צני מעיס ביו"ט דנלאו הכי יש להם
הרבה לבלעו ור"י ופי' משום שאינו
אוכל מהן הווי מוקפין א"כ היכי
מטולטלין בשדי מי דחויא לכות במסכת
שבת (דף קפ"ה). הא אינו אוכל מהן
משום שיש לו הרבה לבלעו וי"ל
דמיירי שכבר הסרימו ולא היו חוי
לאדם ולר' יהודה היה אסור ומלשי

כיון דמסרחי כלומר כיון דודאי מנסרחי דמתיין להסריח דעמו לבלעו
רבי אליעזר אומר נוטל אדם קיסם משלפניו. פירש"י לאו
דוקא משלפניו דה"ס משלחתי נמי דקמני כל מה שנתר
מוכן הוא אלא נקט משלפניו משום רבנן דפליגי אח"כ דשרי
דוקא להדליק אכל לחצוין בו שני לא וימיה דהא שמשע צפרק
המוזיא (שבת דף פ"א: ושם) דדוקא קמני דבעי התם אבנים לו צית
הכסף מהו להעלותן אחריו לגג וקא פשיט ליה דשריא ופרקי
מייתי ר"א אומר נוטל אדם קיסם משלפניו דדוקא משלפניו אכל
ככל החצר לא וחי אמת דיכול להעלות לגג וי"ל דה"י דודאי
דוקא קמני כדמשמע התם וחי על גג דקאמר כל מה שנתר
מוכן הוא היינו דוקא גבי אכילה משום דאדם קובע לו מקום
לאכילתו והיה לו להכין אכל גבי אש לא שייך דפעמים שאינו
עושה מדורה ביו"ט וכן מחלק התם בין אבנים לקיסם:

והכמים אומרים מגבב משלפניו ומדליק. פירש"י דנתרמי
פליגי דאפילו להדליק דוקא משלפניו ולאחור
שני אפילו משלפניו לא דעזים לא נתנו אלא להסקה וקשה
לפירושו דחכמים סבירא להו דלא להלכתא דפליגי בפלוגתא דרבי
שמעון ורבי יהודה לכן ג"ל דטעמא דרבנן דלחק אסור לחצוין
שני גזירה משום שמה יקטום וכן מקום נמי בגמרא:

מחמתו וחיוב מחמתו
לכוס הוא קיימא שבת
כ"ה: כיון דמסרחי.
משיא ח' מלעלע ליה עד
אורחא מאתמול דעתיה
עליוהי. לשונרא. וכן
השתמח מן מוכן לזהמה
היה (שם ק"ה): נוטל
אדם קיסם משלפניו.
קמין המעלעל על גבי
קרקע ולא למתיין מוקפין
נינהו (שם כ"ה): לחצוין
בו שיניו. לטולטל הכר
כין השיעם והלכות
כיימס: (שם) וכן ודחוי.

רבינו הגנאל

וכן אם סבכה לצלות
ביצים בענין הזה הוא
עושה. אוואו העליטה
ועתון אחרת פתחיה. וכן
[פוסט] אורחא את הרקיע
ומינה את הרגלים. אין
סומכין הקדרה שלא תמול
בבקעת. וכן אין סומכין
דלת בבקעת. שלא נתנו
עצים אלא להסקה. ור'
שמעון מתיר. ואסירא ר'
שמעון אינו מתיר אלא
כגון זה. אבל להניג
במטה ביו"ט במקל אסור.
משום שנתראה הולך
לדרך ורחוק. פירוש
חיווא מפי' פירוש.
מהו לטוול מהן עץ
כמין שפור לצלות בו
צלי. ואסירא והלכתא
יבישא שרי רביבא אסור.
דשי רבא לא תכנס
אשה לבין העצים לטוול
מהן עץ להניג אור.
שמצאת עושה כלי.
ואר ששבר בידט אסור
להסיק בו ביום. משמקין
בכלים ואין מסיקין
בשברי כלים. למימרא
דרבא כר' סבירא ליה
באסור שבדי כלים. והא
רבא אמר למשיעה טי
לי בר אוואו ושדי
מעיה לשונרא דלא בר
יהודה. דהנן ר' יהודה
אומר אם לא היתה
נבלה מעי"ט אסורת לפי
שאית מן המוכן. ודחויין
התם נפי מוכן דהא.
דכיון דמסרחי מאתמול
הווי דעתיה למסרחיה
משיא ח' מלעלע ליה עד
אורחא מאתמול דעתיה
עליוהי. לשונרא. וכן
השתמח מן מוכן לזהמה
היה (שם ק"ה): נוטל
אדם קיסם משלפניו.
קמין המעלעל על גבי
קרקע ולא למתיין מוקפין
נינהו (שם כ"ה): לחצוין
בו שיניו. לטולטל הכר
כין השיעם והלכות
כיימס: (שם) וכן ודחוי.